

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλον του «Μπουκέτου» και της «Οικογενειακής» τιμάται παντού διαχ. 3. Η αλφάβητος υπερτιμωρείται των παλαιών υποπρωτοειρών άπογορευτικά. Παρακαλούμε όθεν τους άγαπητούς μας άναγνώστες δάσκις ύποσηψη εις την αντίληψιν των τοιούτων τ. να μας τ' άναφέρουν άμείως.

(Έκ της Διευθύνσεως)

Η υπό των άναγνώστων μας άποστελλόμενή συνειργασία και μη ανυποδιούμενη υπό δικαιοώματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε, δέν λαμβάνεται υπό όφιν.

Κ. Σ ω τ η ρ ο π ο υ λ ο ν. Αγγρίνον. Έχετε δικηο και σας εύχαριστούμεν. Το άντελήφθημεν τότε και ήμεις. Προήλθε από έπιτοκοσιότητα των μαθησάτων, ό όποιος και άπελευθ' άμείως. Μ τ τ ο α ν και Μ α τ τ ο α ν. Αργυροτόνι. Ο κ. κάρης δέν έχει καμμία αντίρρηση. Αφού υπάκουσας βεβαίως να γίνετε και κομψοτέρας... χαλάσι σας! Θα τέλειος τους γάμους της Ρόδας και του Άτρεα προσεχέστα. Περιμένει λοιπόν τα όφρια σας, μικρές κι άνωπομένες. Αργυροτολιώτισσε, ναράσ περαχτήρια!... Πι να στείλετε στη λαρά και το στο γαμτρο; Χωρίς όφρια γάμος δέν γίνεται. Πρέπει επίσης να πληρωθή και ό ποτάς, τον όποιο στην περίπτωση αυτή η αντίκατάσταση ό συγγράσεως. Αν κατοικήσατε στην Άθήνα το όρημα αυτό θα έλυσε φυσικά εύκολα. Ώρα όμως... Π' αυτό σας παρακαλούμεν να κανονίσετε τός ύποπρωτοείς σας το ταχύτερον, γιατί δέν είσαστε ή μόνη που έρτασε να γινή ό γάμος αυτός. Και άλλος πολλός άνταληφθάνοντα... καιταράκτικα. Τη τήτα πρώτα... γ. μες έναμ προ ήμερον και ή κ. Βελούρα, ή γυνάστη και συμπαισιωστή καλλιτέχνη Φάρα Βάρδα. Σπεύσατε λοιπόν να μη μενείτε έτσι τός... υμενός... Ν. Μ ο υ ο τ δ κ α ν (έταιλ 16). Αίγνα. Βικτώριε ποιά, σας είπαμε πως γράφατε όφρια καλά βέβαια. Μα αυτό δεν σημαίνει πως τα έχετε όλα. Διαβάσετε λοιπόν, έργάζεσθε και το σπουδαστέρον μη διακόσιται!... Ν. Ρ. Έν ταίδια. Ευχαριστούμεν για τα καλά σας λόγια. Το ποίημα σας όχι καλό. Ώραυ κοινό. Δυστυχώς. Α. Μ π ε κ ι α ρ η ν. Πάτρως. Όχι χρήσμοι. Εύχαριστούμεν. Κ. Ν τ κ ο υ. Βόλων. Το όηγημά σας «Όταν ή βίβλη Εκκλησίουσ όχι πετυχημένο. Δημοσιεύομεν έδώ τη άρχη του προς τρανυτάτη της δικαιοσ κρίσεως μας άποδεικν. Ίδου:

«Ηταν μη άνιξηγίτικη ή μέρα. Ο σόβανός είχε άπο κήσσει κατόπιν της μεγάλης βιοχημωνής, τός όφωϊον κυνάλοικον χρώμα του. Στά δένδρα τα μικρά πουλάκια πιτούσαν με χάρι, και άπελευθάνον την πρωινή άνιξηγίτικη αύρα, πού έχάραιον ή φρις.

«Άλλά ή διατυχής Έλλεννα, τός άθώο έκείνο πλασμα τόκι πού μια σκληρή πιεσμέττα τός είχε βάλει στον δόμο του άδη, ήταν άκουμβήσμένη στο παραθύρο της κυτάζοντας με μάτια γεμάτα άπαρηγοίεσι την μικροτάτη ύψη του Παγασητικού, πού είσχησάν την Αφρικανική έσσημος είχε πάρει στην άγκαλιά της έτσι πρόωσα τον Γιώργο της.

«Πάνε τώρα δύο χρόνια πού τόν είχε γνωρίσει στό χωριό, και ή πρώτη συζητήσι πού πίασαν, ήταν τός βραδύ στην πρώτη Άνάστασι. Ο Γιώργος ήταν ένα όμορφο και τίμηο παιδί με δύο άδελφές και μια γριά μητέρα.

«Μη δυνάμενος να άντέξει στο φλογερόν αίσθημα του έρωτος πού έγεννήθη μέσα τον κεραυνόδολον, και λόγω της μεγάλης φτώχειας πού φώλαζε στο σπυτικό του, ένα όραίο πρωί άποχαιρετόσε πάν τός προσφιλές πού είχε στο χωριό και άνοίγοντας στην άπονη θάλασσα για να

βγή την τύχη του, ως ναύτης μέσα σ' ένα καικι σφουγγαράκιον, κλπ... κλπ...»

Α. Υ. Υ. Α γ γ ε λ ο π ο υ λ ο ν. Πάτρως. Το ποίημα σας «Π ε ρ α ο μ ε ν η Α γ α π η», καλό και όμορφατεν έδώ. Τι έννοείται να τός βάλουμε σε έ ύ ο χ η μ ο σ θέσι; Δέν έννε... εύχομους και εύπρωτοείς αυτή; Ίδου τέλειος τός ποίημα:

«Στός μαραμμένον Σου περιβολιού την άκρη θάεχομαι πάντα και θεομό θα χύνω δάκρυ και θα θυμάμαι την άγάπη την παλιά μι' άγάπη πούχαν τραγουδίσει τα πουλιά άγάπη πούχ' άνθισει με λουλούδια με ρόδα, τσαντσαμίνια, γιασεμιά άγάπη θεία με γλυκά τραγούδια και τώρα ούτ' άνάμνησι καμιά. Οά έχομαι μόλις γλυκοχαράζει στον τόπο της παιδιάτικης ζωής μου και μια φωνή γλυκειά θέ να σε κράξη φωνή μισ' άπ' τα βάθη της ψυχής μου. Οά έχομαι κενυρά θα γονατίσω στον τόπον των όνειρων των παλιών και με τός ζύπνημα τός πρώτο των πουλιών πάντα νοσταλγικά θα μνήριζός.

«Σύπνησ' άγάπη της παλιάς ζωής μου, ζύπνησ' έσόν λουλούδι της ψυχής μου ζύπνα νεράδια των όνειρων των παλιών». Και όμως δέν άκούεθ' ούτε ήχος μόν' τός νεράκι πού κυλά ήχομους μόνον τός λάλημα τός θείο των πουλιών.

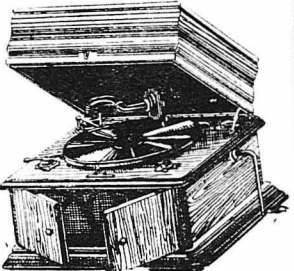
Κ ω σ τ η ν Μ ά ρ κ ο ν. Ντοχόλιον (Μεσολόγγι). Το ποίημα σας έχει μερικώς στίχους άρκατα καλούς, με ήχο και μερικώς άλλους, οι όποιο φαίνονται βιασμένοι και καιταστέρουν τός έσλο. Ί ω α ν η ν Α σ ο υ λ α κ ο ν. Ένταυθα. Το όηγημά σας, το πρωτόλειό σας, όπως μας γράφατε. Έχει τα έλαττώματα πού έχουν συνήθος όλα τα πρωτόλεια. Π' αυτό δεν γίνεται καμμία κριτική. Α θ ε ν α σ τ ο υ Μ α ο υ ρ ο μ μ α τ η ν. Ένταυθα. Τα όηγημα σας, κακός άπομνησέσις λαϊκών όηγημασ. άνεπιτυχ. Τα δημοσιεύομεν ώστόσο έδώ για να δέτε ότι ούτε μετρικός, ούτε συντακτικός είναι καλά:

Άσπαστενάω βγαίν' άχνός βήχω και βγαίν' άντάρα κ' όταν σε άνυλογίζομαι με πιάνει τραμοντανία. Άγγάντια ήρθες κι' έκασιες σάν ήλιος σάν φεγγάρι, μού ροφιές τός αίμα μου σάν τός ήερο σφογγάρι.

Α. Μ υ τ η ρ η ν Α ί ο ν. Ένταυθα. Δυστυχώς και ή καινούργια μεταφρασις άνεπιτυχ. Ί. Κ ο υ ο τ ο. Πειραιά. Τα ποιήματα σας άνεπιτυχ. Όστε μετρον έχου, ούτε όμοιοκαταλήξις καλές, κι ούτε ή έννοιασ λογική. Δημοσιεύομεν τός με τόν τίτλον: Ή νεαρά Παρθένος έδώ για να δέτε και σέσι τός λάθη του.

Τός γραμμόφωνον καιήγησε τός άγαπητότερον μέσον εκλαϊκεύσεως της μουσική.

Χωρίς αυτό κανένα σπυτικό δέν είναι τέλειος. Όλοι, νεοί και γέροι, μαχόμενται γύρω του. Μ' αυτό ή νεστής έχει στη διάθεσι της τις πιο φημισμένες έρχηστερες τός κέσμου, πού παίζουν τούς τελευταίους ήχομους της έτερχής. Χάρις σ' αυτό οι γέροι ξαναζύν την ευτυχισμένη ζωή των νεοίκων των. Άκούοντες τις φραιότερες καντάδες πού τραγουδούσαν στην έκλεκτές των. Άλλά διά να άπελασθή κανείς τός γραμμόφωνο πρέπει να έχη ένα έργακν με τις τελευταίες τελειοποιήσεις. Τός γραμμόφωνον ΣΤΑΡΡ τύπου XXII είναι τός πιο νεαδικόν έργακν πού συγκεντρώνει τα χαρακτηριστά αυτά:

ΜΙΑ ΧΑΜΗΛΗ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΚΗ ΑΞΙΑ

Πώλησις με μηνιαίως δόσεις παρά τη:

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΟΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: Στοά Άρσακείου 12. Πειραιεύς: Φίλωνος 48. ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: Βενιζέλου 22α. ΠΑΤΡΑΙ: Ρηγα Φερρικού 84. ΒΟΛΟΣ: Έρμού 111.

Αί! σύ, Διαβάτα, πού περνάς Σταμάτησον τός ήημα Και όίμε θλιέσθησ ματιά Στο νεκρικό μου μνήμα. Ένθάδε κείται άψυχη Κόρη άφροσπλασμένη, Όμμα τός χάρον τ' άπονου Πού έξερει καρδίεσ τός καιη. Είμ' ή νεράδια τός γιαιού, Τός υήλο της Άφροδίτης, Τός όποιον εμαράνθηκ Μιά Τρίτη τός Άπριλη. Πριν γλυκοκαλήσων τα πουλιά, Πού ή ημερώσ' ή μέρα, Κατέβηκε ό χάροτας Με πύσιν ρομφαία! Βωδός, κουνφός, άδυσώπητος Με παίριει εις τός ύψη, Οθρήνους, κλαυμούς και δούε (μούσ) Όπισω του έπινει. Τώρα π' άνθίζον τα κλαδιά Και πραινιζ' ό κάμπος Ήλθε και έπίκρανε Τή μάνα μου ό χάρος. Ή νυμφική παστάδα μου Είμ' ή ψυχή μου πλάκα Και τός γάμου ή μουσική Τού γκιάδην μου τός άσμα! Κυλάσσοσ ό άνδρας μου, Τα χόστα τα παιδιά μου, Και τός νεκρικό κανδήλι μου Ή μόνη συντροφια μου. Άς όπομνηή ή μάνα μου Πικρό νε τός ποτηρι Άλλά κι' ό Ορθός στους νε (κρούς) Καμιά ζωή δέν δίνει. Οί νεκροί ούτ' άνασταίνονται Ούτ' όδουμοίς άκούνε Γιατί είμ' άπ' τός Θεό γραπτό Στη μάθη γή να μπόδνε. Ήκονσ' ό διαβάτη, δάκρυσε, Δακρύσανε τα δένδρα, Έμαράνθηκαν τα φύλλα τούσ Και πέρασ' ένα ένα.